

at man gaar til at revidere Bestemmelserne i den gældende kommunale Skatte- lov. Imidlertid nærer vi ikke noget Haab om at kunne gennemføre, at de kritiserede Bestemmelser bringes ud af Loven, idet Venstre har stillet Ændringsforslag gaaende ud paa, at man kan gaa med til at give Kommunerne en saadan Ret som foreslaaet, dog kun en begrænset Ret, og da en begrænset Ret efter vor Mening maa anses som en Fordel fremfor den ubegrænsede Ret, vil jeg anbefale mit Partis Medlemmer at stemme for det af Venstre stillede Ændringsforslag, som jo er det eneste Ændringsforslag, der stilles.

Endnu vil jeg gerne sige et Par Ord om § 8 i Dyrtidsloven af 13. Juli 1918. Ifølge Bestemmelser deri kan Lønninger, som gives til kommunale Tjenestemænd, delvis lægges over paa Dyrtidsskatten. Vi mener, at dette, som Forholdene efterhaanden har udviklet sig, maa anses for at være meget angribeligt, men jeg anser det navnlig for at være ganske uretfærdigt, hvor det drejer sig om kommunale Tjenestemænd, som er ansatte i kommunale Erhvervsvirksomheder. Ligesom vi mener ganske at kunne følge den højtærede Finansministers Pointerings af, at Statsvirksomheder maatte og burde kunne bære sig selv, saaledes mener vi, at det ogsaa maa kunne kræves af kommunale Erhvervsvirksomheder, at de bærer sig selv, og at de ikke bliver benyttet til Skatteudskrivning overfor visse Klasser af Borgere.

Pinholt: Jeg skal tillade mig paa mit Partis Vegne i Overensstemmelse med de Udtalelser, som det ærede Medlem fra Sorø (Martin Hansen) fremkom med under Sagens første Behandling, at anbefale det af os stillede Ændringsforslag til § 1, 3die Stykke, som gaar ud paa at begrænse eller fastsætte Størrelsen af det Beløb, som Kommunalbestyrelserne maa anvende uden Refusion fra Statskassen. Vi har ment, at det passende kunde sættes til 1 Kr. pr. Individ.

Der er nu alle Vegne en voksende Erkendelse af, at Dyrtidsforanstaltningerne maa afvikles, og det er netop i Henhold til den Betragtning, vi mener at burde stille et saadant Ændringsforslag. Det er af Betydning, at man har Vished for — ligesom man i øvrigt har det i det nu gældende Lovforslag —, hvor store de Udgifter overhovedet kan blive, som denne Dyrtidslov vil kunne afstedkomme. Vi har utvivlsomt alt for længe bevæget os i

finansiell Henseende paa Antagelsernes svigefulde Vej, og det er sikkert rigtigt, at man nu søger saa vidt muligt at faa Bund i de finansielle Foranstaltninger, som man tager. Det er endvidere naturligt, at man gaar til en Afvikling paa et Tidspunkt, da Prislønnen og Lønlønnen nærmer sig hinanden. De har aldrig været nærmere ved hinanden siden 1916, end de er nu. Derimod kunde det paa et Tidspunkt, hvor de fjernede sig fra hinanden, være rimeligt, at man havde et vist Spillerum, som ikke nu vil være nødvendigt.

Det Ændringsforslag, som vi har stillet, vil betyde, at de 6 Mill. Kr., som Staten vil kunne anvende, og de 4,8 Mill. Kr., som Kommunerne vil kunne anvende, i Henhold hertil vil blive forhøjet med yderligere 3 Mill. Kr., men dermed er ogsaa Kommunerne Ret til Dyrtidsforanstaltninger begrænset saaledes, at man altsaa i Løbet af 5 Maaneder fra Kommunerne Side vil kunne anvende 7,8 Mill. Kr. og fra Statens Side 7 Millioner. Dette skulde dog ikke synes at være noget ringe Beløb paa et Tidspunkt, da man for adskillige Virksomheders Vedkommende er enig om, at de allerede har faaet Lønninger, der fuldt ud svarer til Prisniveauet nu, og at for andres Vedkommende Forholdet er det, at de bevæger sig betydeligt derhenimod. Jeg skal derfor anbefale ærede Medlemmer at stemme for dette Ændringsforslag, som jeg tror er betimeligt og rigtigt.

Indenrigsministeren (Rode): De af Udvalget foreslaaede tydeliggørende Ændringer kan jeg tiltræde og anbefale. Derimod maa jeg fraraade Vedtagelsen af Mindretallets Ændringsforslag. Da det ærede Medlem (Martin Hansen), som var Ordfører for Venstre, ved Slutningen af Dyrtidslovsforslagets første Behandling som sin Anskuelse fremsatte, at man maatte kunne naa til en Enighed om dette Forslag baseret paa, at man udloed de velstillede, eller man burde vel hellere sige Personer over en vis Indtægtsgrænse, tror jeg ikke, at nogen, som paa hørte denne Forhandling, kunde antage, at det Ændringsforslag, Venstre derefter vilde stille i Udvalget, vilde gaa ud paa en Forhøjelse af Prisen. Der er meget rigtigt gjort opmærksom paa, at Forslaget netop gaar ud paa en Forhøjelse af Flæskemaksimalprisen for Forbrugerne fra 1 Kr. 65 Øre til ca. 2 Kr. 50 Øre pr. kg. Jeg sammenholder dette med, at Venstre i 1918 foreslog at nedsætte Maksimalprisen fra 1 Kr. 65